

เทศน์อบรมพระ ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๙ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑

กิเลสอยู่ตรงไหน นิพพานอยู่ตรงนั้น

กำลังร่างกายอ่อนเพลีย อ่อนเพลียมาก ทุกวันนี้อ่อนลงทุกวัน ๆ มันจะไม่เอาไหนแล้ว แต่ด้วยกำลังใจนะที่ไปช่วยโลก ไปด้วยกำลังใจ ถ้าร่างกายมันไม่ไหวแหละ ไปด้วยกำลังใจเท่านั้น อำนาจของใจครองร่างไปได้

พระเถระที่จำพรรษาที่วัดนี้ พระ ๔๕ เณร ๑ เป็น ๔๖ นู่นนะไม่ใช่เล่น ๆ นะ มันแน่นทุกปี ๆ ผมยิ่งแก่เข้ามา ลำบากมากนะยิ่งให้แบกภาระ อย่าให้มีเรื่องมีราวอะไรเกิดขึ้นนะในวัดนี้ พระพุทธเจ้าไม่มีนะ คำว่าชาติชั้นวรรณะไม่มี ภาคนั้นภาคนี้ เหล่านั้น เหล่านี้ ก๊กนั้นก๊กนี้ ไม่มีในธรรมในวินัยในพระในเณร อย่างนำมาใช้เป็นอันขาด ผิดองค์ ศาสดา ผิดศาสนา ผิดธรรมผิดวินัยทุกอย่าง อย่างนำมาใช้

ลูกศิษย์ตถาคตเป็นศากยบุตรเหมือนกันหมด ไม่ได้มีใครยิ่งใครหย่อนกว่าใคร นอกจากใครจะสามารถทำตัวให้บริสุทธิ์ผุดผ่องด้วยศีลด้วยธรรมเข้าไปเป็นลำดับเท่านั้น อย่างอื่นอย่าเอามาอวดมาอ้างกันนะ เรื่องชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำ ความรู้วิชาแบบโลก ๆ แบบกิเลสตัณหา แบบขี้หมูราขี้หมาแห้ง อย่าเอามาผสมธรรมซึ่งเป็นธรรมชาติที่สะอาด เลิศโลกเลิศสงสารล้วน ๆ อย่าเอาสิ่งเหล่านี้เข้ามาเจือปน อย่าเอาสิ่งเหล่านั้นเข้ามาคลุกเคล้ากับธรรมที่สะอาด จะกลายเป็นศาสนาสกปรก พระเณรสกปรกไปตาม ดูไม่ได้นะ

การถือก๊กถือเหล่าถือพวกถือพ้อง ถือชาติชั้นวรรณะ ถือภาคนั้นภาคนี้ ไม่ใช่ธรรมไม่ใช่วินัย อย่างนำเข้ามาแปดเปื้อนหลักธรรมหลักวินัย อย่าเข้ามาแปดเปื้อนในวัดในวาเป็นอันขาดนะ เรื่องเหล่านี้เป็นสิ่งทำลายทั้งนั้น ไม่ใช่ของดี นี่คือการทำลายธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นธรรมสมัคสมานนะ รวมเข้าเป็นความดีอันเดียวกัน นี่ละธรรมของพระพุทธเจ้า จึงไม่มีอะไรเข้ามาเกี่ยวข้อง นอกจากคำว่าศากยบุตรคำเดียวเท่านั้นครอบไปหมดแล้ว

เวลานี้เป็นเวลาเข้าพรรษา ถือเขตแดนคือกำแพงวัดนี้เป็นเขตของวัดนี้ เป็นเขตจำพรรษา ต่างคนก็ต่างรู้กันแล้ว ให้ตั้งหน้าตั้งตาทำหน้าที่การงานคือการชำระกิเลสด้วยจิตตภาวนาล้วน ๆ อย่าให้มีกิจการการใดเข้ามายุ่งเหยิงวุ่นวาย ซึ่งไม่ใช่ทางของศาสนา ผู้พาดำเนินเพื่อชำระกิเลส สิ่งเหล่านั้นเป็นเรื่องของกิเลส และมากต่อมากมักเป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้น แฝงเข้ามา แทรกเข้ามา สวมรอยเข้ามา ในวัดในวาในพระในเณร

เวลานี้วัดเราจนจะไม่มีอะไรเหลือแล้วนะ ศาสนาจะไม่มีเหลือแล้ว มีแต่กิเลสเข้าทำลายตีแตกกระจัดกระจายไปหมด เรายังไม่ทราบอยู่หรือว่า พวกเราเป็นพระนี่คือ

พวกทำลายศาสนา เรียกว่าเป็นอันดับหนึ่งก็ได้ไม่ผิด เวลาที่กำลังเป็นสมัยพระทำลายศาสนาเป็นอันดับหนึ่ง ในบริษัทของพระพุทธเจ้า เรายังภูมิใจอยู่หรือว่า พวกเราเป็นพระเป็นเณร การทำลายศาสนาทำลายอยู่ทุกภิกขุ ตั้งแต่ภายในใจคิดออกมา ภิกขุ มารยาท การกระทำทุกสิ่งทุกอย่าง มันเป็นข้าศึกต่อศาสนา ต่อธรรมต่อวินัย พวกเราจะไม่ทราบอยู่หรือ

สิ่งใดที่เป็นภัยในศาสนา สิ่งนั้นกัวันเข้ามาเผา สิ่งนั้นกัวันมาเผา นี่เป็นเรื่องการทำลายหรือการส่งเสริมศาสนา ให้พากันพิจารณาด้วยดี อย่าเป็นพระหน้าด้านหน้า มีนในวงศาสนาของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นศาสดาองค์เอก เข้ากันไม่ได้เลยกับภิกขุ มารยาทของพระของเณรเราที่ทำอย่างที่ว่านี้ ให้รู้สึกเนื้อสีกตัวทุกคนทุกองค์นะ

เวลานี้ล้มเหลวไปหมดแล้วนะ ผ้าเหลือง ๆ คลุมหัวโล้น ๆ นี้ละ ที่ใครก็ไม่อาจแตะต้อง กลัวบาปกลัวกรรม เพราะเห็นผ้าเหลืองที่เป็นเครื่องครองของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ และสาวกทุก ๆ พระองค์เรื่อยมา ใครจึงไม่อาจเอื้อมแตะต้อง แล้วพระเราเมื่อได้ครองผ้าเหลืองเข้ามาแล้ว ก็มักหยิ่งว่าตัวเป็นพระ ทุกสิ่งทุกอย่างทำไม่มี恙อายุใครแตะต้องไม่ได้ ผิดผีตัวใหญ่ของพระ

พระเรามีทิฐิมานะมากยิ่งขึ้นกว่าใครนะ อยู่ลึก ๆ นะ บวชเข้ามาชำระกิเลส สะสางกิเลส มันกลายเป็นบวชเข้ามาสั่งสมกิเลสมากขึ้น ๆ มาสั่งสมทุกสิ่งทุกอย่าง ขึ้นชื่อว่าเป็นข้าศึกแล้วนำเข้ามา ๆ เวลานี้ศาสนาจะไม่มีเหลือ คัมภีร์ไบบลานก็มีแต่ชื่อ ศาสนาก็มีแต่ชื่อตามคัมภีร์ไบบลาน ในพระในเณรของเราผู้ปฏิบัติศาสนานี้จะไม่มี เรียนมาเพื่อความจำ จำมากน้อยเป็นเครื่องมือของกิเลสไปหมดเวลานี้ ศาสนากำลังเป็นฐานเหยียบย่ำของกิเลส

เรียนศาสนานั้นแหละแต่ทำงานไปเป็นเพื่อกิเลสทั้งหมด ดูเอาซิทุกวันนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างแทรกเข้ามาหมดนะ ไม่มีอะไรเหลือแล้วศาสนา ดูแล้วสลดสังเวช ดูตามหลักความจริงของธรรมของวินัย ไม่ได้ดูเพื่อความยกโทษยกกรรมใครทั้งนั้น เป็นอย่างนั้น เวลานี้ นี้ละศาสนาเสื่อม เสื่อมไปอย่างนี้ละ เห็นต่อหน้าต่อตา พระเณรบวชมาเท่าไร มากเท่าไร ยิ่งพากันทำลายศาสนาให้แหลกเหลวลงไปด้วยความประพฤติขัดศีลธรรมเหยียบย่ำศีลธรรมของพระพุทธเจ้า นี้เรียกว่าการทำลายศาสนา

การส่งเสริมศาสนา ต่างคนต่างรักษามารยาท ต่างคนต่างชำระจิตใจของตนให้ ผ่องแผ้วให้ผ่องใส จนกระทั่งถึงความบริสุทธิ์ มีจิตตภาวนาเป็นงานของพระ เป็นพื้นฐานของพระ นี้เรียกว่าพระศากยบุตรลูกศิษย์ตถาคต เป็นอย่างนั้น นี้ละทางเดินของพระพุทธเจ้าเดินอย่างนี้

แม้ที่สุดเราจะออกมาศาลาก็ออกมาไม่ได้ ถูกกักถูกขังอยู่ภายในกุฎิ ออกจากนั้นก็เข้าไป
เดินจงกรม บางทีก็ข่มข้อมเข้าไปถึงเราจนได้นั้นแหละ นี่ละเรื่องของคนมากเป็นอย่างนี้
ให้ต่างองค์ต่างตั้งอกตั้งใจ ผมเหนื่อยมาก เพียงเท่านี้ก็เหนื่อยแล้ว ไม่พูดอะไรมากนัก
แล้วยังมีข้อข้องใจตรงไหนอีก

พูดเรื่องการจำพรรษาก็เคยพูดมามากต่อมากแล้ว ให้ตั้งหน้าตั้งตาทำความ
พากเพียรชำระกิเลส เอาจิตให้ อย่างน้อยให้มีความสงบเย็นได้ เพศของพระเราหา
ความสงบในทางสมาธิไม่ได้แล้วไม่มีความหมายอะไรเลยนะ เพศพระกรรมฐานเรา
เฉพะอย่างยิ่งกรรมฐานเรา ต้องให้มีความสงบเย็นใจ

บังคับลงไปจิตใจ อย่าถอย กิเลสมันรุนแรงมากนะ รุนแรงแต่ไหนแต่ไรมาไม่
เคยอ่อนตัว ถ้าสติปัญญาศรัทธาความเพียรเราไม่เข้มแข็งให้ทันกันแล้ว อย่างไรก็จะไม่
ได้ชมเรื่องความสงบแหละ ความวุ่นวายคือเรื่องของกิเลสทั้งนั้น ย้ายดีแท้ลลกายในหัว
ใจตลอดเวลา พอจะกำหนดจิตเข้ามาภาวนาถูกมันตีหงายแล้ว ๆ ใครจึงไม่ยอมมองดู
หัวใจเจ้าของ เพราะถูกกิเลสตีเอา ๆ ทีนี้เมื่อเป็นเช่นนั้นความสงบจะมาจากไหน

มันต้องพืดกันให้เต็มเหนี่ยวซิ มันพุ่งชานที่ตรงไหน ถือความพุ่งชานเป็นสนาม
รบไล่กันลงไปจุดนั้น สติสตั้งความพากความเพียรมีเท่าไรให้ทุ่มลงไปตรงนั้น มันจะ
อยากคิดออกเรื่องนอกเรื่องขนาดไหน ความอยากขนาดไหน ความเข้มแข็งที่จะ
บังคับความอยากยิ่งหนักเข้า ๆ นี้วิธีการชำระกิเลสเป็นอย่างนั้น จะอ่อนไม่ได้

กิเลสหนักเราต้องหนัก กิเลสเบาเท่าไร ๆ มันจะรู้เองวิธีปฏิบัติต่อกัน เมื่อกิเลส
หนักต้องเอาหนักให้เด่นทีเดียว เป็นก็เป็น ตายก็ตาย พืดกันเต็มเหนี่ยวเลย นี้ปฏิบัติ
มาอย่างนั้นจึงได้นำมาสั่งสอนหมู่เพื่อน

ผมเคยพูดแล้วว่าในชีวิตของผมนี้ ไม่มีอะไรเป็นเครื่องหมายเรื่องความทุกข์
ความทรมานที่สุด ยิ่งกว่าการฆ่ากิเลส นี่หนักมากที่สุดทีเดียว จึงได้มาพูด แบบว่าไม่ลื
มเลยความทุกข์ในนี้ ตื่นนอนขึ้นมาจ้อแล้ว จิตกับสติจ้อกันแล้ว ๆ ตลอดเวลาจน
กระทั่งหลับ ๆ เพราะฉะนั้นจึงต้องไปคนเดียว ไปคนเดียวเดินไปไหนก็เดินจงกรมไปที่
นั้น ไปจากหมู่บ้านนี้ไปสู่หมู่บ้านนั้นก็เดินจงกรมไปตามทางตลอดเวลา อยู่ที่ไหนเป็น
ความเพียรตลอด

นี่ละวิธีฆ่ากิเลสฆ่าอย่างนี้ ไม่ได้เผอได้เรอไปไหน อ่อนตัวไม่ได้ อ่อนข้อไม่ได้
ต้องหนักตลอดเวลา เดินจากบ้านไหนไปบ้านไหนมีแต่ความเพียร อยู่ลำพังก็มีแต่
ความเพียรเท่านั้น ๆ นี่ละฆ่ากิเลสฆ่ายากไหมพิจารณาซิ เอาขนาดหนัก หนักไปเป็น
วรรคเป็นตอน เวลากิเลสหยาบ ๆ หนัก ๆ พุ่งชานรำคาญมาก คึกคะนองมากนี้ ต้อง
เอากันอย่างหนัก ทั้งอดข้าวอดน้ำ

อดข้าวนี้ตืออย่างหนึ่ง เป็นเครื่องหนุนาการจิตตภาวนาได้ดี นิสัยส่วนมากมักจะ เป็นได้อย่างนั้น เพราะนิสัยเรา ๆ ท่าน ๆ กำลังอยู่ในวัยแห่งความคึกความคะนอง เกี่ยวกับราคะตัณหา จึงต้องได้ผ่อนอาหารให้เบาลง ๆ กำลังของกายซึ่งเป็นเครื่องมือ ของกิเลสตัณหาก็ค่อยเบาลง กำลังไม่รุนแรง ทีนี้ทางด้านจิตตภาวนาก็ค่อยแรงตัว ๆ ขึ้น ไป ก็พอได้สติตั้งบ้าง นี่ละการฝึกกรรมาน

เรื่องร่างกายนี้สำคัญมากนะ มีกำลังมากเท่าไรยิ่งเสริมกิเลสความฟุ้งซ่านรำคาญ ราคะตัณหามากขึ้นโดยลำดับ ๆ เห็นชัด ๆ เจ้าของเป็นผู้ฆ่ากิเลสเอง จึงต้องได้ฝึก กรรมานหลายแบบหลายฉบับ เป็นเรื่องนิสัยของตัวเอง ทาวิธการฝึกตัวเอง สุดท้ายก็มา ได้ด้วยวิธีอดอาหาร ไม่ได้สติตั้งเลย น้ำตาไหลน้ำตาาร่วงสู้กิเลสไม่ได้ อยู่ในป่าในเขา คนเดียว ไม่ได้ลิ้ม หลีกจากครูบาอาจารย์ออกไปเพื่อจะไปบำเพ็ญพิตกับกิเลสให้เต็ม เหนี่ยว ไป สุดท้ายก็เป็นเรื่องของกิเลสพิตเราอย่างเต็มเหนี่ยว อยู่นี้ไม่ได้ ต้องวิ่งมาหาครู บาอาจารย์

พอวิ่งมาหาครูบาอาจารย์แล้ว กิเลสตัวชนิดพิตเรา ๆ ก็สงบตัวลงไป เพราะอยู่ใน ร่มโพธิ์ร่มไทรของครูบาอาจารย์ค่อยสงบ จนกระทั่งตั้งตัวได้ สมาธิมีพอตั้งตัวได้ แล้วอยู่คนเดียวก็ได้ทีนี้ ความฟุ้งซ่านวุ่นวายเพราะกิเลสผลัดกันออกไปนี้สงบตัวลงไป ๆ รูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัส ไม่มากวน เพราะตัวนี้ไม่ออกไปยุ่ง ตัวนี้เอง ไม่ใช่สิ่ง เหล่านี้มากวนนะ ตัวนี้ออกไปกวน ไปกวนเข้ามาเผาเรา เมื่อจิตมีความสงบแล้วสิ่ง เหล่านี้เบาลง ๆ สุดท้ายสิ่งเหล่านี้เหมือนไม่มีเลย ก็มีแต่ความรู้ล้วน ๆ เป็นสมาธิเต็ม ภูมิ

เมื่อขึ้นสมาธิเต็มภูมิแล้วสิ่งเหล่านี้เหมือนไม่มี มันจะยิบ ๆ แยะ ๆ บ้างให้เรา ทราบแล้วก็ระงับไป ไม่ถึงกับมากวนใจเราเหมือนแต่ก่อน แต่ก่อนมันกวนจริง ๆ มัน บีบมันบังคับจริง ๆ จนกระทั่งน้ำตาาร่วงนั้นละ พอจิตมีสมาธิแล้วก็มีเรื่อนอยู่ของใจ สบาย อยู่คนเดียวก็สบาย ๆ จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่ทางด้านปัญญา นี่ก็เป็นทุกข์อันหนึ่ง

ทุกข์ในขั้นที่จะทำจิตให้สงบนี้ทุกข์แทบเป็นแทบตายจริง ๆ เอากันอย่างหนัก กรรมานร่างกายกับใจนี้พอ ๆ กัน เอาให้หนักทีเดียว ไม่หนักไม่ได้นะ การทำความพาก ความเพียรนี้หนักทุกด้าน ไม่ว่าจะเดินจงกรม ไม่ว่าจะนั่งสมาธิภาวนา หนักทุกด้านเลย เทียว จิตก็หนักพอจิต เพราะบังคับ สติบังคับจิตไม่ให้เคลื่อนย้ายไปไหน ให้อยู่ในจุด เดียว ๆ ที่เราต้องการเท่านั้น เป็นความเพียรไปตลอด ดูซิมันหนาแน่นไหมกิเลส ถึง ขนาดนั้นมันถึงพอสงบได้

พอสงบได้แล้วก็ไต่กำลัง ทีนี้ความเพียรก็เร่งหนักเข้าไป ๆ จนกระทั่งจิตเป็น สมาธิเต็มภูมิ พุดไม่สงสัย นี่พุดด้วยความเป็นในจิต เต็มภูมิแล้วเหมือนน้ำเต็มแก้วใน

ขั้นนี้ จะให้เป็นสมาธิยิ่งกว่านั้นไม่มี มีแต่แนว ๆ อยาکنั่งภาวนาทั้งวันทั้งคืน คือจิตเข้าไปอยู่นั้นแล้วไม่มีอารมณ์อะไรกวนใจเลย ลืมตามากายนอก จิตถอยมาข้างนอก รูป เสียง กลิ่น รส มองเห็นรูปได้ยินเสียงอะไร กวนใจ ไม่ถึงกับว่าจะยินดีกับสิ่งนั้นสิ่งนี้ พอจิตแยกออกไปคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้กวนใจแล้ว อยู่ในภายในไม่กวน ความคิดความปรุงนี้หายเงียบไปเลย แนวอยู่ตั้งแต่ความสุขความสงบเย็นใจ มีความผ่อนคลายเป็นพื้นฐานอยู่ในสมาธิขั้นนั้น นี้มีเท่านั้นไม่เลยนั้น

นี่จิตเป็นสมาธิมาได้ ๕ ปี ดั่งได้เคยพูดให้หมู่เพื่อนฟัง แนวขนาดนั้นแหละ เพราะฉะนั้นจึงกล้าพูดได้ว่า ชำนาญมากเรื่องสมาธิ ใครจะมาโกหกได้ยากนะ พอถอยออกจากรูปแล้วก็ก้าวเข้าทางด้านปัญญา นี่หมายถึงจิตเป็นสมาธิแล้วมีความสุขเย็นใจอันหนึ่ง ไม่ค่อยมีอะไรกวน สบาย นอนใจได้อันหนึ่ง จนติดสมาธิ พอก้าวออกจากสมาธินี้รับงานละที่นี้ ก้าวออกจากสมาธิเข้าสู่ปัญญานี้ นี่ละงานรื้อถอนกิเลส

งานสมาธิเป็นงานตัดถอนกิเลสเข้าสู่ความสงบไม่กวนใจ พอก้าวออกทางด้านปัญญา ที่นี้รื้อถอนกิเลสออกเรื่อย ๆ ปัญญาขั้นนี้ออกแล้วเอาละที่นี้ละ เรื่องความเพียรนี้หมุนตัวไปเลยไม่มียับยั้ง ไม่มีกลางวันกลางคืน นอนไม่หลับ นอนทั้งคืนไม่หลับจนกระทั่งตลอดรุ่ง วันหลังกลางวันนอนอีก ไม่หลับ กลางคืนอีกยังไม่หลับ นั่นดูซิเวลามันขัดกันระหว่างกิเลสกับธรรม นี่ละธรรมมีกำลังแล้วตามถอนกิเลส ไล่ฆ่ากิเลส หมุนตัว ๆ จนถึงขั้นเรียกว่า เลยกาวนามยปัญญาไปแล้ว ชั้นมหาสติมหาปัญญานี้เป็นน้ำซับน้ำซึม ๆ ไหลรินทั้งแล้งทั้งฝน

ยืนเดินนั่งนอนอยู่ที่ไหนก็ตามถ้าไม่หลับ อันนี้ทำงานตลอดเวลา นี่งานรื้อถอนกิเลสของธรรมที่มีกำลังกล้าแล้วเป็นอัตโนมัติ เหมือนกันกับกิเลสเป็นอัตโนมัติหมุนหัวใจสัตว์ กิเลสเป็นอัตโนมัติหมุนหัวใจสัตว์นี้มันหมุนตลอดเวลาของมัน เรียกว่าอัตโนมัติของกิเลส สร้างวัฏจักรเข้าใส่หัวใจสัตว์โลก ที่นี้พอถึงขั้นธรรมมีกำลังแล้ว ธรรมก็คลี่คลายกลับตาลปัตรกัน หมุนกลับ ๆ พอถึงขั้นหมุนกลับแล้วหมุนตลอดที่นี้ กิเลสจะมีมากมีน้อยหมุนแรง กิเลสมีมากหมุนแรง กิเลสเบาลงไปหมุนตามกับอำนาจของกิเลส พัดกันไปจนกระทั่งถึงขั้นมหาสติมหาปัญญาแล้วซึมไปหมดเลย

ความรวดเร็วของสติปัญญานี้ถ้าไม่เป็นกับเจ้าของไม่รู้ เราจะพูดให้ใครฟังไม่ได้ ตามตำรับตำราท่านไม่มีแสดงเอาไว้แหละ แต่ในความจริงนี้รู้ เป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงตรัสรู้ความจริง คือตรัสรู้ที่หัวใจ คัมภีร์ไบเบิลบอกไว้นั้นอยู่เฉย ๆ โกล ๆ ห่าง ๆ โนน ซึบออกมา ซึบออกมาให้เข้าจุดนั้น ๆ ก็เท่านั้นเอง พอเข้าจุดนั้นแล้วเป็นหน้าที่ของเจ้าของจะทำงานพัดกับกิเลส ฆ่ากิเลส หรือถ้าเป็นนักมวยก็ ครูเป็นแต่เพียงผู้บอก พอก้าวขึ้นสู่เวทีแล้วครูไม่มีทางบอกได้เลย

อันนี้พอก้าวเข้าสู่จิตตภาวนาล้วน ๆ แล้วเป็นอย่างนั้น ตั้งแต่ภาวนามยปัญญา ไปไม่ต้องรับรู้กับอะไรที่ไหนก็ตาม ไม่ต้องมีอะไรมาสัมผัสก็ตาม สติปัญญาขั้นนี้หาก หมุนตัวไปเอง เพื่อแก็กิเลสไปโดยลำดับ กิเลสขั้นนี้แก้กันอย่างนี้ ๆ หากมีพละมีพลัง เปลี่ยนแปลงแก้ไขกันตลอดไป โดยไม่ต้องไปศึกษาจากใครแหละ นี่เรียกว่าปัญญาเกิดขึ้นจากความจริงของผู้ปฏิบัติ เรียกว่าภาคปฏิบัติ

ภาคปริยัติรู้แถวแนวของการดำเนินแล้ว พอเข้าภาคปฏิบัติเป็นภาคที่ว่า อุตตา หิ อุตตโน นาโถ สติตัวเองนั่นแล ปัญญาตัวเองนั่นแล ที่จะแก็กิเลสซึ่งมีอยู่ในหัวใจของตัวเองโดยถ่ายเดียวเท่านั้น หนักเข้า ๆ กิเลสหนักเบาขนาดไหน มันหากรู้ความพอเหมาะพอดีกันระหว่างกิเลสกับธรรมแก้กัน ๆ ไปโดยลำดับ จนกระทั่งถึงขั้นซึมซาบ เมื่อถึงขั้นซึมซาบเราจะรู้ได้ว่า กิเลสนี้หมดทั้งตัวนี้มีแต่กิเลสทั้งหมด แทรกอยู่หมดทุกแห่งทุกมุม ทุกซอกซอญ ทุกเนื้อทุกหนัง ไม่มีอะไรที่กิเลสจะไม่ถือสิทธิ์ มีหมด นี่ละสติปัญญาขั้นมหาสติมหาปัญญาชักฟอกตรงนี้

เหมือนกับไฟได้เชื้อ เชื้อละเอียดขนาดไหน เชื้อหมายถึงกิเลส กิเลสหยาบเชื้อก็หยาบ แสดงเปลวเต็มที ๆ มันเผาไหม้ ๆ พอถึงขั้นปัญญาที่ละเอียด ถึงขั้นกิเลสละเอียดลงไป สติปัญญาขั้นนี้ก็เหมือนไฟได้เชื้ออีกเหมือนกัน เผาไหม้ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงขั้นซึมซาบ ๆ เป็นเองทั้งนั้นนะ ไม่ใช่เราจะมาเรียนมาศึกษากับใคร เป็นหลักธรรมชาติที่ตัวเองต้องช่วยตัวเอง ด้วยสติปัญญาของตัวเอง

ไม่ต้องไปศึกษากับใคร หากเป็นไปเอง พอเหมาะพอดี ๆ กัน ซึมซาบกันไปเรื่อย จนกระทั่งไม่มีอะไรเหลือแล้วถอนจากนั้นเข้ามาสู่หัวใจดวงเดียว นี่เรียกว่าอวิชชาหมดแล้วที่มันกระจายออกไปทั่วสกลกายของเรา มีแต่บริษัทบริวารแขนงของอวิชชาทั้งนั้นมันซึมซาบไปหมด นี่แขนงของอวิชชา เวลาไล่ต้อนเข้ามา ๆ แล้วก็มารวมอยู่จุดเดียว คือจิตอวิชชา นั่นมันเห็นชัด ๆ อย่างนั้นนะผู้ปฏิบัติ ไม้จั่นแก้มไม่ได้แก็กิเลส ไม่ต้องไปถามใคร ตรงไหนรู้อเอง ๆ

สนุทสิริโก ประกาศไปตลอดเวลา จนกระทั่งถึงวาระสุดท้ายฟาดอวิชชาพังลงกระจายไปแล้ว สนุทสิริโก ชั้นเอกเต็มเหนี่ยว ผางขึ้นแล้วจะไปทูลถามพระพุทธเจ้าหาอะไร ของอันเดียวกัน ร้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน แล้วจะไปถามท่านหาอะไร สนุทสิริโก ท่านประกาศกังวานไว้แล้วที่หัวใจของเราตั้งแต่วันปฏิบัติ เป็นขั้น ๆ ของสนุทสิริโก จนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย สนุทสิริโก สุดยอดก็ประกาศปางขึ้นมา นั่นเป็นอย่างนั้นนะการปฏิบัติ

นี่ละมรรคผลนิพพานสด ๆ ร้อน ๆ อยู่อย่างนี้จะให้ทำอย่างไรอีก มรรคผลนิพพานอยู่ที่ไหน ไปหากันที่ไหน อยู่ที่หัวใจ กิเลสอยู่ตรงไหนนั่นละมรรคผลนิพพาน

อยู่ตรงนั้น เหมือนกับสระน้ำใหญ่ที่เต็มไปด้วยน้ำ แต่เวลานี้ถูกจอกถูกแหนปกคลุมหุ้ม ห่อไว้หมด ไม่ให้มองเห็นน้ำเลย พวกตาบอดหูหนวกไม่ได้คลี่คลายเปิดดูน้ำ เปิดจอก เปิดแหนจากน้ำ ไม่ดูก็ไม่รู้ว่าน้ำมีอยู่ในนั้น ก็ประกาศว่ามรรคผลนิพพานไม่มี สุดท้ายกลายเป็นกระทั่งว่าบุญไม่มี บาปไม่มี นรกสวรรค์ไม่มี ไปหมดกิเลส เห็นไหมมันลากไป อย่างนั้น นี่ละกิเลสเป็นคู่แข่งของธรรมมันสวมรอยตลอดเวลาละ

เราจะเห็นได้ว่า เวลาธรรมละเอียดเข้าไปนี้จะเห็นกิเลสสวมรอยขนาดไหน ตามกันทันหมด ๆ เมื่อฆ่ากิเลสเหล็กไปหมดแล้วอะไรจะมาปิด จอกแหนเปิดขึ้นหมด แล้ว น้ำใสสะอาดขนาดไหนมันก็เห็นชัด ๆ อยู่ใต้จอกใต้แหนนั้นแล จะอยู่ที่ไหน น้ำกับจอกกับแหนอยู่ติดกันนั้นแหละ นี่กิเลสกับธรรมก็อยู่ติดกันในใจดวงเดียวกันนั้น เมื่อเปิดออก ๆ ก็กระจ่างแจ่งขึ้นมา ที่นี้ไม่ต้องถามใคร จำขึ้นมาภายในจิตใจนี้ สิ่งไม่เคยรู้รู้ สิ่งที่ไม่เคยเห็นก็เห็นไปหมด เพราะกิเลสปิดไว้เท่านั้นที่มองไม่เห็น พอเปิดกิเลสออก แล้วสิ่งมีอยู่ยังงั้นมันจะไม่เห็นได้อย่างไร นี่ละพระพุทธเจ้าที่ว่าโลกวิทู

โลกวิทูของพระพุทธเจ้าเป็นพุทธวิสัย โลกวิทูของสาวกก็เป็นตามวิสัยของสาวก ต้องรู้อย่างนั้นเหมือนกัน เป็นแต่เพียงกว้างแคบต่างกันเท่านั้น แต่ความรู้เป็นอย่างนี้เป็นอย่างเดียวกันนั้น เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ทูลถามพระพุทธเจ้า บรรดาสาวกตรัสรู้เป็นอันเดียวกันหมด คำว่าตรัสรู้ก็คือถึงแดนแห่งความพ้นทุกข์ จิตอันนี้เป็นเสมอกันหมด ไม่มีใครยิ่งหย่อนต่อใครธรรมชาตินี้ นี่ละพระพุทธเจ้ารู้ท่านรู้อย่างนั้น พระอรหันต์ท่านรู้ก็รู้อย่างนั้น

ส่วนปลีกย่อยที่จะรู้จะเห็นตามนิสัยวาสนาของตนนั้น เป็นไปตามแง่ตามทาง ตามอุปนิสัยของแต่ละราย ๆ ที่จะรู้กว้างแคบลึกตื้นหนาบางขนาดไหน ที่จะเป็นประโยชน์ได้มากน้อยเพียงใดท่านก็พูด ไม่สมควรจะพูดก็ปล่อยไว้เสีย ๆ เพราะไม่เกิดประโยชน์เอามาพูดอะไร ธรรมะเพื่อประโยชน์เท่านั้น อยู่ในฐานะของใครที่จะรับได้ มากน้อยเพียงไรก็แสดงไปตามนั้น เมื่อไม่ใช่ฐานะที่จะรับได้แล้วก็เหมือนไม่มีในหัวใจ ท่าน นั้นละการปฏิบัติ นี่ละผลของการปฏิบัติธรรมเป็นอย่างนี้

ขออย่าไปคิดคาดโน้นคาดนี้ เมืองอินดงอินเดีย สมัยนั้นสมัยนี้ ปีนั้นปีนี้ มันเป็นมืดแจ้งต่างหาก เป็นที่นั่นที่นี้ต่างหาก ไม่ใช่เป็นกิเลส ไม่ใช่ธรรม กิเลสโดยแท้จริง ธรรมแท้จริงอยู่ที่ใจ แก่ไขกันด้วยมัจฉิมาปฏิบัติทออย่างเดียวกัน และแก่กันลงที่นี้ กิเลสกับธรรมลงที่หัวใจเช่นเดียวกันกับพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ จะไปไหนพ้น รู้ก็รู้กันที่นี้จะไปรู้ที่ไหน มรรคผลนิพพานเสื่อมทรามไปที่ไหน มันเสื่อมทรามที่กิเลสเหยียบย่ำทำลาย เหมือนจอกแหนปกคลุมน้ำไว้เท่านั้น จอกแหนหนาแน่นมาก มันจึงลบน้ำไปเลยเหมือนกับน้ำไม่มีในบึงในสระนี้ ทั้ง ๆ ที่น้ำมีอยู่สมบูรณ์

นี่ก็ทั้ง ๆ ที่ธรรมมีอย่างสมบูรณ์แต่กิเลสปกคลุมไว้หมดไม่ให้เห็น มันก็เอาลวดลายของมันแสดงออกวงโลกนะซิ ลวงโลกไปเท่าไหนลोकไปเท่านั้น ขึ้นชื่อว่ากิเลสหาความจริงไม่ได้ มีแต่เรื่องลอกลวงทั้งหมด ตั้งแต่ส่วนหยาบถึงละเอียดสุด มีแต่กลลอกลวงของกิเลสทั้งหมด นี่เรียกว่าข้าศึกของธรรม ธรรมจริงไปหมด ตั้งแต่ส่วนหยาบ ส่วนกลาง ขึ้นละเอียด จริงไปหมดตลอดสายเลย นี่เรียกว่าธรรม นี่เป็นคู่แข่งกันมา เพราะฉะนั้นธรรมกับโลกจึงแยกกันไม่ได้ ต้องมีเป็นคู่แข่ง คอยคัดค้านต้านทาน คอยชะคอยล้างกันโดยลำดับลำดับปราศจากไม่ได้

ธรรมนี้ต้องหมายถึงผู้ที่รู้จริงเห็นจริงอย่างศาสดาองค์เอกนำมาสอนโลก ตรัสรู้นี้ละตรัสรู้ธรรมประเภทนี้ละมาสอนโลก ศาสนาอะไร ๆ นั้นอย่าเอามาพูด ศาสนาของคนมีกิเลส มีด่าก่าขาวไปอย่างนั้นแหละ คิดเห็นยังงี้ก็ว่าไปตามนั้น ความมีกิเลสมันต้องมีความลอกลวง มันหนาขนาดไหนกิเลส เราจะรู้หรือ ตั้งตัวเป็นลัทธิเป็นศาสนา ขึ้นมาก็ได้นี่ กิเลสมันน้อยเมื่อไร กิเลสมันจะไปอ่อนข้อเมื่อไร มันต้องยกตัวเสมอ ๆ ถ้าธรรมแล้วไม่ยก

จะไม่มีเหลือแล้วนะเวลานี้ศาสนาเรา ค่อยกุดตัวเข้ามา ๆ เฉพาะอย่างยิ่งวงกรรมฐานค่อยกุดตัวเข้ามา ต่อไปมันก็จะเริ่มแล้วนะเดี๋ยวนี้นะ เทวทัตโทรทัศน์กำลังเริ่มแล้วนะ ผมปรากฏแล้วว่าอยู่ในวัดใดบ้าง เห็นแล้วนะ ผิดไหมพูดนี้ นี่ละข้าศึกใหญ่ของศาสนา เริ่มมาตั้งแต่หนังสือพิมพ์ วิทยุ นั่นละคือข้าศึกของศาสนา พระพุทธเจ้าหาข่าวที่ไหน บวชแล้วไล่พระเข้าไปอยู่ในป่าในเขา เพื่อปราศจากอารมณ์ก่อกวนเหล่านี้แล้วไปกวนหาอะไร นี่เห็นไหมข้าศึกของศาสนา

เริ่มตั้งแต่หนังสือพิมพ์ วิทยุ แล้วก็เทวทัต วิดีโอ จากนั้นก็โทรศัพท์มือถือ โทรศัพทมือถือนี้ร้ายแรงมาก สิ่งเหล่านี้ร้ายแรงมาเป็นลำดับ เป็นเครื่องหนุนกันมาเป็นลำดับ จนกระทั่งถึงขั้นสุดยอด คือ โทรศัพท์มือถือ จะคุยกับใครก็ได้ นัดกันไปที่ไหนก็ได้ ตัวนี้เอาให้ถึงที่สุดได้เลย ต่อไปมันจะเต็มยามของพระนะ แล้วเทวทัตนี้ก็เหมือนกัน

เวลานี้เทวทัตกระเป่ามีแล้วนะ ไปไหนเทวทัตนั้นติดยาม ๆ ไปเลย เก่งไหม กิเลส มันเข้าไปในกระเป่าพระ พระเอามาแขวนคอไปแล้วเดี๋ยวนี้ มันเก่งไหม พระหน้าด้านอย่างพวกเรา ๆ ท่าน ๆ เป็นได้เราไม่สงสัย นี่ละกิเลสเหี้ยมบรรรมเหี้ยมบอย่างนี้ทำลายธรรมทำลายศาสนาทำลายพระเถรทำลายอย่างนี้เอง ถ้ายังไม่เคยได้ยินฟังเสีย ให้เต็มใจให้เต็มหูวันนี้ นี่ละให้รู้เสีย

ถ้าใครหน้าด้านไปหาเอามา สำหรับวัดนี้สิ่งเหล่านี้เข้ามาเกี่ยวข้อง ใครเป็นผู้ไปสนใจเอาสิ่งเหล่านี้มา ไล่จากวัดเลยไม่ให้อยู่ ไม่ให้ค้างคืนเสียด้วยนะ ข้าศึกมากที่สุดนี้

เป็นพระหน้าด่านมากที่สุด มันสมควรที่จะมาเข้าทะเลเคล้ากันหรือกับพระที่ตีที่มุ่งหา
อรรถหาธรรมอยู่ พวกนี้พวกสกปรกมากที่สุด พวกนี้จอมสกปรก จอมทำลายศาสนา
คือพวกนี้ จึงไล่ออกหมดจากวัดนี้ไม่ให้มี ใครมาก็ตามถ้าเป็นพวกนี้แล้วไล่ทันที ขอให้
ทราบเป็นเอาไว้ไม่ได้เนื้อร้าย จะทำส่วนใหญ่ให้เสียไปหมด ต้องรีบตัดออก ๆ พวกเนื้อ
ร้ายพวกนี้ ทำลายส่วนใหญ่ได้ ๆ

เอาเท่านี้ละ ไม่พูดอะไรมาก พอพูดไปก็รู้สึกเหนื่อย

พูดท้ายเทศน์

ไปกรุงเทพฯ คราวนี้ก็รู้สึกว่หนักมากนะ ผมไปเพื่อบ้านเพื่อเมืองเพื่อประเทศ
ชาติ ผมอุตส่าห์ไป แล้วไปมีแต่ภาระหนัก นับตั้งแต่วันก้าวออกจากวัดไป เรียกว่าขึ้น
เวทีแห่งความยุ่งยากตลอดไปเลยจนกระทั่งกลับมา ๑๔ วันเต็มแหละ เรียกว่า
สมบุกสมบันเอามาก นอกจากนั้นยังไปเทศน์ในสถาบันต่าง ๆ ซึ่งมีแต่สถาบันใหญ่ ๆ
ทั้งนั้น มากต่อมาก พวกที่วงที่วี่อะไรมายุ่งกวนตลอด โอ๊ย หนักมากจริง ๆ เหนื่อย

นี่เงินดอลลาร์นั้นก็ได้เข้าแล้ว เขาประกาศรับมาแล้ว ว่าทางสหรัฐอเมริกา
แล้วเรียบริ้อย ๑,๒๗๘,๐๐๐ ดอลลาร์ เขาประกาศรับเรียบริ้อยแล้ว ว่าถึงแล้ว สม
ความมุ่งหมายของเราที่ตั้งใจไว้ว่าเพื่อจุดนั้นอย่างเดียว ไม่ให้ลงจุดไหน ให้เข้าจุดนั้น ๆ
ถ้าไม่เข้าจุดนั้นไม่ยอมให้ นี่เขารับรองทุกอย่างแล้วว่าให้เข้าจุดนั้น เราจึงปล่อยมือลงให้
แล้วก็คอยฟังเสียง ฟังเสียงมา เสียงตอบรับก็ถูกต้องแล้ว เป็นอันว่าหมดห่วงโยละ ได้
ตามความมุ่งหมายร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว ต่อไปก็จะชวนขยายเข้าอีก ๆ อย่างนี้ละ ได้มาก
ได้น้อยก็ตามมันเป็นเครื่องหนุนทั้งนั้นนี่นะ ไม่ใช่ทำให้ล้มจม หนุนขึ้นโดยลำดับลำดับ
ได้มากได้น้อยก็เป็นเครื่องหนุนเครื่องช่วยกัน ใครจะเสนอหน้ามาว่าเก่งขนาดไหนก็เอา
มาอวดซิ

ต่อจากนั้นก็ทองคำ ทองคำก็เริ่มได้แล้ว หล่อหลอมแล้ว เวลานี้ได้ ๑๔ แห่ง ๆ
ละ ๘ กิโลกว่านิดหน่อย แล้วทองประเภทต่าง ๆ อย่างที่เขามาบริจาคนี้ก็ต้องไปหลอม
เสียก่อน หลอมแล้วเข้าตู้นิรภัยไว้ก่อน ถ้าสมควรจะเข้าคลังหลวงเลยก็จะเข้า ไปคราวนี้
อาจจะได้เข้าคลังหลวงพร้อมกัน ไปคราวนี้ก็ต้องหลอมละ เอาไปหลอม เสร็จแล้วพอ
สมควรจะเข้าคลังหลวงได้เราก็เข้า ไม่อยากจะเก็บไว้นานแหละ

เราเอาเข้าแต่ละครั้ง ๆ ต้องประกาศให้ประชาชนทราบทั่วหน้ากัน ไม่ว่าเงิน
ดอลลาร์ ไม่ว่าทองคำ ไม่ว่าเงินในโครงการ ใครแตะไม่ได้ เงินในโครงการนี้เหมือนกัน
เวลาจะออกแต่ละครั้ง ๆ นี้ ออกจำนวนเท่าไร ๆ เราจะประกาศให้ทราบทั่วถึงกันหมด
ว่าออกไปที่ไหน ๆ จุดไหน ๆ จำนวนเท่าไร ๆ นี้เราจะประกาศให้ทราบทั่วกันหมด เรา

ทำด้วยความบริสุทธิ์ใจ ทำด้วยความเมตตา มีการลึกลับที่ไหน ไม่มี จึงว่าเป็นที่แน่ใจตัวเอง เชื่อตัวเองนั่นเอง ถึงได้เป็นผู้นำประชาชนในการบริจาคคราวนี้

วันนี้ตั้งแต่เช้าถึงค่ำทองได้ก็โลกว่า ถึง ๙๐ บาทหรือว่าไง หรือถึงร้อยบาทก็ไม่ทราบ มาตอนเย็นนี้ไม่ได้นับเข้า อายากร่งทองมาก ๆ เวลานี้ นะ เราไปดูเองทองในคลังหลวง รู้สึกว่ามาด้วยความเหียวห่อในจิตใจ ใจหายไปเหมือนกันละ มีทองน้อยมาก จึงต้องได้หนุหนทางทองนี้ให้เป็นหลักเกณฑ์ของชาติไทยเรา นี่เป็นสมบัติประกันชาติ จึงต้องเน้นหนัก เวลาออกมาก็ประกาศสั้นเลย

วันนั้นมาถึงเย็น ๆ พอดีที่วิมาก็ประกาศขึ้นให้ที่วิทราบ และให้นำไปกระจายทั่วถึงกัน เราไปพบเอาความทุกข์ความทรมานใจมาจากการไปดูทอง ไม่ได้สบายใจเลย แทนที่จะไปทำประโยชน์ให้โลกแล้วกลับมามีความเบาใจ กลับเป็นเรื่องกลับมามีความหนักใจ ด้วยความเป็นทุกข์ เพราะทองผิดหูผิดตามาก ทั้งประเทศมีทองเท่านั้น จึงต้องได้มาประกาศก้องขึ้นอีก ให้ประชาชนทั้งหลายได้ช่วยกันเต็มไม้เต็มมือเกี่ยวกับเรื่องทองคำ ได้อะไรมากน้อยเท่าไรก็ไม่ว่า ขอให้ทองคำเป็นหลักของชาติไว้เป็นที่พอใจ

คราวนี้ไม่ใช่คราวเล็กน้อยนี่นะ ช่วยชาติคราวนี้ กระจายไปหมดจนกระทั่งประเทศนอก เขารู้กันหมดเวลานี้ ออกกระจายข่าวไปถึงเมืองนอกเมืองนาเยอะนะ ออกไปหมด เขามาบอกแล้ว หลายประเทศรู้กันทั่วถึงไปหมด ว่าประเทศไทยกำลังช่วยตัวเอง จึงได้มาประกาศให้บรรดาพี่น้องชาวไทยทั้งหลายทราบ เวลานี้เขากำลังยกยอว่าประเทศไทยกำลังช่วยตัวเอง เขายกยอเป็นกลาง ๆ นะ เราจะทำอย่างไรให้สมศักดิ์ศรีของเมืองไทยเรา และสมศักดิ์ศรีที่เขาพูดเพื่อแก่การยกยอเราไหม ต้องเอาให้เต็มเหนี่ยวนะคราวนี้ ถ้าคราวนี้ไปไม่รอดแล้ว จะไม่มีคราวไหนไปรอดนะ เราก็รู้สึกจะครั้งแรกกับครั้งสุดท้ายจะเป็นครั้งเดียวกัน จะมาซ้ำ ๆ ซาก ๆ อีกไม่ได้

เราก็ช่วยเสียเต็มกำลังความสามารถของเราในเวลานี้ที่ควรช่วยได้ การเทศนาว่าการก็ไปให้ทุกแห่ง ตามจุดสำคัญ ๆ ไปให้ การโต้ตอบปัญหาให้ออกทางที่วิเราก็เปิดอกเลย จนกระทั่งถึงว่า เอ้า ถ้ามมา ถึงขนาดนั้นนะ เวลานี้เราจะตอบ บอกตรง ๆ เลย เอ้า เราพูดจริง ๆ เราไม่ได้สะทกสะท้านในสามแดนโลกธาตุนี้ในหัวใจเรา เราไม่มีอะไรสะทกสะท้าน มีแต่ธรรมล้วน ๆ ความจริงล้วน ๆ

ถ้ามมาซิ ควรจะตอบแงไหน ๆ ตอบไปเพื่อเป็นประโยชน์ให้คน เป็นประโยชน์ให้ผู้ฟัง เราไม่ได้มีคำว่าแพ้วชนะ ไม่มีในหัวใจเรา ความเป็นข้าศึกศัตรูใครเราก็ไม่มี มีแต่ความเมตตาล้วน ๆ เท่านั้นเอง เราจึงไม่เป็นศัตรูกับใคร ไม่มีคำว่าแพ้วชนะไม่มีตอบหรือไม่ตอบเป็นเหตุผลอันหนึ่งที่เราจะพิจารณาดูกับประโยชน์ที่จะได้จากการตอบ

มากนัก หรือไม่ตอบ เพราะฉะนั้นถึงเปิดอกให้ถาม เอ้า ถามมา ว่างั้นเลย บอกตรง ๆ เลยเวลานี้จะตอบ

การถามปัญหาเกิดประโยชน์มาก ถามมาแจ้งไหนเขาก็ถามมาตามข้อข้องใจของเขา เราตอบก็ตอบไปตามแนวของปัญหาที่มา ก็เป็นประโยชน์กระจายออก ๆ การพูด การเทศนาว่าการนี้มันไปกลาง ๆ อืดอาด ๆ ไปอย่างนั้นละ รถบรรทุกของหนัก แยกหม้อใหญ่ เทศน์เพื่อประชาชนจำนวนมากจะให้เทศน์เต็มอรรถเต็มธรรมไปก็ไม่ได้ ผู้ที่รับฟัง ภาชนะในการรับฟัง มีเหลี่ยมล้ำต่ำสูงต่างกัน ให้ได้ประโยชน์ตามกำลังไป เมื่อเป็นเช่นนั้นมันก็เป็นแยกหม้อใหญ่ไม่ค่อยมีรสมีชาติอะไรแหละ ส่วนเรื่องการถามปัญหานี้ควรเต็ดมันเต็ดได้นี่

แต่อย่างไรก็ตามเราไม่มีความเกี่ยวข้องกับความกระทบกระเทือน แยกนั้นแยกนี้เราไม่มี เพราะฉะนั้นใครมาถามปัญหาเพื่อความแตกแยกเราตัดทันที บอกว่าไม่ตอบ นอกจากไม่ตอบแล้วก็ย้อนกลับเลย ปัญหาอื่นไม่มีหรือจึงต้องมาถามปัญหาอย่างนี้ นั่นเอาเลยนะ ดีไม่ดีไล่กลับ เพราะเราไปเพื่อความสมัคสมานนี้ เราไม่ได้ไปเพื่อความแตกแยกนี่นะ กำลังมันอยู่กับความสมัคสมานต่างหาก ไม่ได้อยู่กับความแตกแยก

ความแตกแยกเป็นการทำลาย ไม่ใช่ทาง ไม่ใช่ธรรม นำมาปฏิบัติยังงี้ เราเป็นผู้ นำคือเป็นพระเสียด้วย ต้องเป็นธรรมล้วน ๆ อย่างเดียวเท่านั้น ตอบหนักเบาเล็กน้อยเพียงไร ให้อยู่ในเขตของธรรม ๆ ที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ฟัง ถ้าจะเกิดความเสียหาย ความแตกแยกอย่างนั้นเราตอบไม่ได้ เตือนทันทีเลย

เรายังแน่ใจอยู่ว่าต่อไปนี้ทองคำเราจะได้มาก เพราะก่อนจะมานี้พอดีมันบันดล บันดาลอะไร ทีนี้ก็มาเหมือนว่าช่วยชะตาของชาติไทยเราให้หนุนยิ่งขึ้นให้เรื้องขึ้น ตามธรรมดาค่าขนาดนั้นเขาไม่มา วันนั้นเราก็อหิวกระหายที่อยากจะพูดเรื่องทองคำที่เราไปเห็นมาเอง ไปเห็นมาแล้วกลับมามันค่าเสียนี้ พวกทีวีเขามาเต็มอยู่ทุกเวลา แต่ตอนค่าธรรมดาเขาไม่มาละ วันนั้นเผอิญมาที่เราอยากให้มา เราก็อ้อ เอ้า มา ๆ ว่างั้นเลย เราอยากพูดอยู่แล้ว ขึ้นทองคำล้นเลยเทียว ให้ไปออกทางทีวีทุกช่องนะ เราไปเห็นมาเอง นี่ยืนยันข้อนี้ละ ไม่สงสัยแล้วเราไปเห็นด้วยตาของเราเอง เรานำมาพูด ไม่มีผู้ใดพูดแหละ เราพูดไม่โกหกโลก เราบอกอย่างนี้เลย

ให้รีบประกาศทันทีนะ เมืองไทยเรานี้บงกชพร้อมอยู่จุดสำคัญคือหัวใจของชาติได้แก่ทองคำ ให้เอาจุดนี้ให้มากนะ นี่เราจึงมีหวังว่าทองคำเราจะค่อยมีขึ้นโดยลำดับ เพราะเราเน้นหนักทางทองคำมาก คราวนี้ไปเน้นหนักมากที่สุด หลังที่ไปดูทองคำมาแล้ว แต่ก่อนเราก็อหิวทองคำเป็นที่หนึ่ง ดอลลาร์ เงินสด เป็นที่สองที่สามไป ก็พูด

ธรรมดา แต่คราวนี้ไปเจอเอาทองคำอย่างนั้นแล้ว ออกมาด้วยความสะดุดใจ จึงมานั่ง
หนักเอามาก ทีนี้พูดที่ไหนก็เน้นหนักทางทองคำทั้งนั้นละทีนี้ โอ้โฮ หัวใจของชาติ
เรื่องเล็กน้อยเมื่อไร

ผมเหนื่อย ผมอดสู้ออกมาเฉย ๆ นะ เหนื่อย นอนลำพังเจ้าของ ผมนอนผม
ก็ฟังเทปผมนะ อย่างอื่นมายุ่งไม่ได้ถึงขนาดนั้นนะเวลานี้ เรื่องโลกเรื่องสงสารนี้มายุ่งไม่
ได้เลย มันตัดกันขาดขนาดไหนก็ไม่รู้นะ มันเป็นของมันเองนะ ถ้าเป็นธรรมแล้ว
ประสานกันระหว่างชั้นธัมกับจิต ระหว่างชั้นธัมกับจิตประสานกันกลมกลืนไป แปรลออกอยู่
ถ้าเรื่องธรรมแล้ว ฟังธรรมแล้วมันอะไรพูดไม่ถูก คือว่าประสานกันระหว่างชั้นธัมกับจิต
กับธรรมเข้าประสาน..ดี ถ้าเป็นเรื่องโลกนี่ปั่นเดียวเลย มันไม่ยุ่งพูดง่าย ๆ นั้นละมัน
ตัดกันขนาดนั้น ไม่ยุ่งเลย

เลิกกันละทีนี้นะ